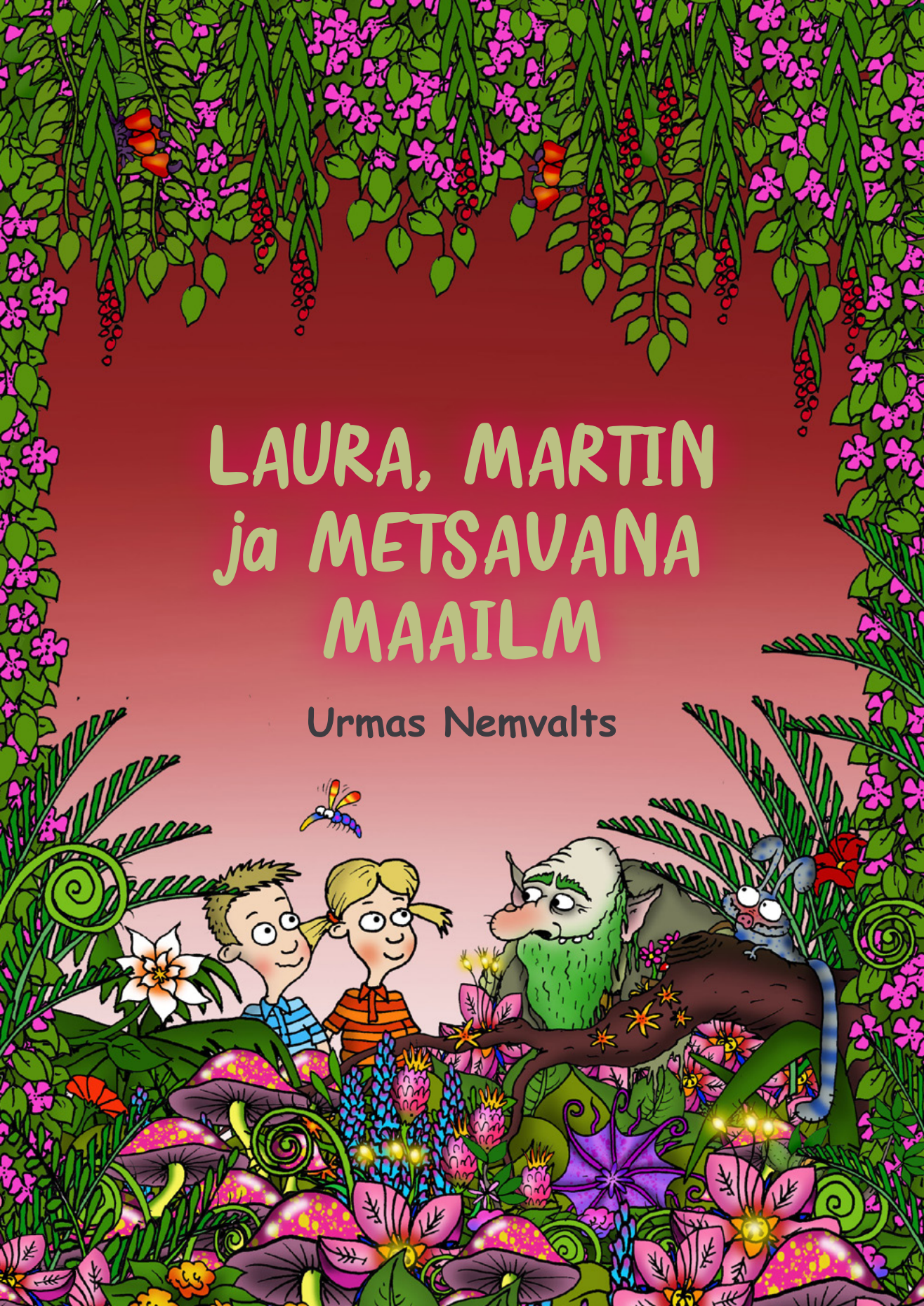
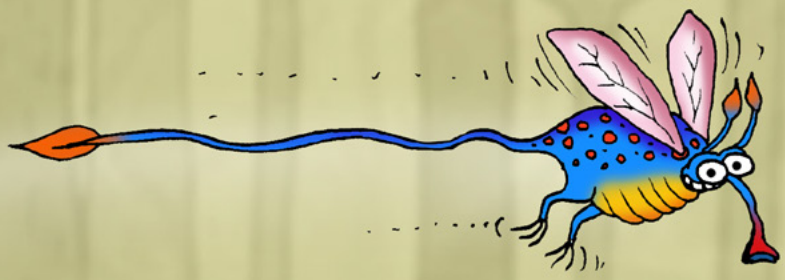
LAURA, MARTIN ja METSAVANA MAAILM

Urmas Nemvalts

LAURA, MARTIN ja METSAVANA MAAILM

Kirjutas ja joonistas
Urmas Nemvalts

Autori loometööd on toetanud Eesti Kultuurkapital

EESTI KULTUURKAPITAL

Raamatu said Tallinna Keskraamatukogult kingiks Tallinnas 2022. aastal kooliteed alustanud lapsed

Tallinn

Toimetanud Margit Ross
Kujundanud Anu Maarand
Tekst ja pildid © Urmas Nemvalts, 2022
© Tallinna Keskraamatukogu, 2022
Trükikoda Printon AS
ISBN 978-9916-9525-4-2
ISBN 978-9916-9525-5-9

Kirjastaja Tallinna Keskraamatukogu

Tallinna Keskraamatukogu

Kallis raamatusõber

Raamatuid on igasuguseid. Luuleraamatus on luuletused. Juturaamatus on jutud. Mõnes raamatus on ainult pildid. Need raamatud, mida loevad suured inimesed, on tavaliselt täis tihedat teksti ning pilte ei olegi. Lasteraamatutes on palju pilte ja just parasjagu juttu.

Selles raamatus, mille just avasid, on pilte kohe hästi palju. Pildid on väikesed ja üksteise järel reas ning pildid ise jutustavad loo. Teksti on ka – just parasjagu! –, ning see on piltide peal ja tavaliselt jutumullide sees. Kas sa teadsid, et sellist raamatut nimetatakse koomiksiks? Või ongi koomiksid juba sinu suured lemmikud?

Tegelikult on ju ilmatu vahva, et raamatuid on nii erinevaid ja nii palju. Tule meile raamatukokku külla ja vaata, kui palju! Raamatud ootavad riiulitel, et neid koju laenataks ja loetaks. Tule ja vali nende seast kõige põnevamad välja.

Sinu raamatukogu

Ühe väikese riigi mitte nii väga väikese pealinna ühes linnaosas asub kollane kahekorruseline vanem maja.

Selles majas elab üks koer, kaks kassi ja päris mitu inimest. Inimesi on kohe mitme pere jagu. Ühes peres on ka kaks last: poiss ja tüdruk.

Need lapsed on õde ja vend, Laura ja Martin. Peale õeks ja vennaks olemise on nad ka kaksikud. Sel aastal läksid nad kooli, esimesse klassi. Mõlemad said endale uue koolikoti, palju põnevaid kooliasju ja telefonid.

Lapsed, aeg on magama minna.
Ups!
Reede õhtul
Mida! Kas te istute jälle telefonis?!
Emme, ma alles alustasin!
Mul on mäng pooleli!
Tore on, kullakesed, homme mängite edasi.
Häh, nii kaua peab ootama!
Te ei pea üldse ootama. Peate vaid hambaid pesema ja magama minema.

Võite oma telefonid esikusse laadima panna,
et nad teid öösel ei segaks.
Ah jaa, homme sõidame maale. Lähme vanaemale ja vanaisale külla.
Homme näitan vanaisale, mis mängud mul telos on.
Ei tea, kas neil maal üldse levi on?
Ära jama!
Järgmisel hommikul
Vaadake, lapsed, metskitsed!
Mh?
Kas te vahite jälle oma telefone?

Kas me vahtisime?
Ma vist vaatasin, ega keegi mulle pole äkki helistanud.
No näete. Te ei pane isegi tähele, kuidas telefonid teile kätte tulevad.
Aga vaadake nüüd aknast välja!
Oo, juba olemegi kohal!
Vanaisa, vanaema!

Kas need hiiglased on meie lapsed?
Oi, ma pole teid ju koolilapsena näinudki. Kui viimati kohtusime, olite veel lasteaia lapsed.
Las ma vaatan, no olete teie alles suureks kasvanud.
Las ma mõõdan silmaga. No oma seitse meetrit.
Millise kasvu-ravumiga teid seal koolis toidetakse?
Vanaisa, sa ajad jälle sogatsit.
Mitte üks noh. Ma ei aja sogatsit, ma ei peksa segast, ma ei tee kärbselegi liiga.
Mis sa ajad hullu juttu! Teised on pikast teest väsinud. Astuge toa poole.

Laura, suured jutustavad nüüd laua taga mitu tundi maast ja ilmast.
Paar tundi hiljem
Me saame samal ajal rahulikult telos mängida.
Jaa, hea mõte.
Nii...hmm...mis jama see on?
Mul ka...kuule, siin pole ju üldse levi.
Mis nüüd saab?
Rahu! Mõtleme midagi välja.
Kusagil peab ju levi olema. Vanaema ja vanaisa kasutavad ju ka vahel telefoni.

Haa, meelde tuli! Mäletad, eelmisel suvel, kui me veel väiksed olime ja ei teadnud telefonidest midagi.
Siis vanaisa tahtis helistada ja läks maja taha metsaserva oma lemmikkivi otsa.
Meile ajas veel viguri-juttu, et kivivana tahab ka kuulata, millest ta onu Antsuga räägib.
Muidugi! Suure kivi juures peab levi olema. Lähme sinna.
Läki.
Näe, ongi levi. Mul näitab juba kaks posti.
Lähme päris kivi otsa. Seal on kindlasti levi veel parem ja istuda on ka mõnusam.

Mõnus, et vana-isa meie jaoks siia redeli ehitas.
Äh, ta tegi selle rohkem sinu pärast. Mina saan siia puu abil ka üles ronida. Hoia mu telefoni, ma näitan.
Ah-haa! Aga kui ma ei hoia, siis on ka sinul redelit tarvis.
Hea küll, hea küll. Redel on hea küll.
No on alles võimas kivijurakas.
Ma olen kivi-kuningas!
Poisid.

Kus on teie kullast kroon, lugupeetud kuningas?
Kivikuninga kroon on tehtud kivist. Hiiglaslikust kalliskivist.
Olgu pealegi. Mina panen nüüd oma mängu käima.
Mina ka.
Haa, ma panin magmaplokid ümber maja.
Blupp, blupp!
Diip!
Dzinn!
Ära sega, mul on oma mäng.
Diip-pi-piip!
Mis nüüd?
Mul sai telefon järsku poole mängu pealt tühjaks.
Mul ka! Kuigi alles minut aega tagasi oli mu telo aku täiesti täis.

Oli, aga otsas.
?!
Väga huvitava maitsega energia... metsas sellist kraami naljalt ei leia.
Ma ei tea ikka veel, kas see mulle maitses või siis mitte... aga see oli väga teistmoodi.
A...a
A...a?
Tahtsid öelda appi?
Mina võin appi tulla küll, kui saan aidata.

Kes sa selline oled, kui tohib küsida?
Kas äkki meie vanaisa mingi uus vimka?
Teie vanaisa tean ma hästi. Tore mees. Selline, kellega saab rahulikult juttu ajada.
Mitte mõni seesugune, kes rohelise habemega taati nähes appi karjub, kuigi endal pole mingit abi tarvis.
Aga ise olen ma metsavana.
Päris metsavana? Nagu muinasjutus või nii?

Nagu muinasjutus, nagu udujutus, nagu seiklusjutus, muistendis ja muudes juttudes.

Me kõik võime vahel mõne jutu sisse sattuda. Mulle meeldib erinevates juttudes käia.

Kuidas saab juttudes käia? Jutt on midagi, mille keegi jutustab, kui selle välja mõtleb.

Kirjanikud panevad jutu kirja ja siis saab sellest raamat.

Väga õige, aga enne kui jutt või lugu jutustamiseks valmis saab, ootab see oma aega.

Lood on nagu viljad puu otsas.

Mida kauem lugu küpseb, seda paremaks ta läheb. Ja kui lugu on täiesti küps, saab sinna sisse minna.
Kas see on midagi sellist, nagu läheksid filmi sisse? Või siis arvutimängu?
Neid asju, mida sa nimetasid, ma ei tunne.
Kui sa oled jutu või loo sees, siis on see igal pool sinu ümber... ja natuke sinu sees ka.
Paljud lood tahavad pääseda pärismaailma.
Need lood unistavad sellisest rahvast, kes oskaks hiljem lugu edasi jutustada või koguni kirja panna ja raamatuks teha, nagu noor daam ütles.

Aga kas meie sattusime ka praegu mingi loo sisse? Kas oleme sinu loos, metsavana?
Me veel ei tea, kas teie olete minu loos või olen mina hoopis teie omas.
Kuid me võime koos mõnda lugu lähemalt vaadata.
Pealegi olen ma teile natuke võlgu.
Napsasin teie energiaplönnikesed tühjaks. Palun vabandust!
Mis asjad tühjaks? Kas sa mõtled telefone? Kas see on sinu meelest mingi plönnike?
Kas sina, metsavana, tegid meie telefonid tühjaks?

Kui sa mõtled selle energia kasutamist, mis selle pätsikese sisse oli pakitud, siis jah, seda tegin mina.
Olen teie vanaisalt kuulnud, et saate hiljem kodus mingi juhtme abil sinna uue energia sisse pakkida.
Jaa, seda nimetatakse laadimiseks.
Aga miks sa meie telefonid tühjaks tegid? Ja kuidas?
See on väga lihtne. Teie maailmas nimetatakse seda söömiseks.
Hea, et sa mu telefoni küljest tükki ära ei hammustanud.
Kindlasti mitte. Ainult teie maailma rahvas peab toitu enda sisse sööma, et sellest energiat saada.

Ka mina vajan elamiseks energiat. Kuid minusugused ei pea energiat suhu toppima.
Ma võin toituda tuulemühast, vetevulinast, lillelõhnast ja linnulaulust. Kõige rohkem energiat saan päikesest.
Päike on siis sinu jaoks nagu suur supi-pott?
Ma ei tea, mis on supp ja pott, aga päike toidab mind ning paljusid minu-sarnaseid.
Aga miks siis meie telefonid, kui sul kõht on päikesest täis?
Vahel tahaks ka uusi maitseid proovida... ja nendest teie lapikutest asjandustest kiirgas nii teistmoodi energiat.

Aga mis me ikka siin toidust heietame. Pidime ju mingit lugu lähemalt vaatama.
Hüpake minu järel!
Või siis, oodake! Ärge veel hüpake. Te olete praegu oma maailmas ja võite nii kõrgelt hüpates viga saada.
Oih, aga sa ise?
Ja pealegi, ma alles nüüd märkasin, sul on üks jalg puudu.
Mitte päris puudu. See on lihtsalt puust. Tühiasi.
Unustan ise selle sageli ära.
Kuidas see juhtus?

Seda juhtub vahel. Ja viimasel ajal paraku järjest rohkem.
Metsavanad on oma metsade ja iga puuga väga tugevalt seotud. Kuigi metsi, mida me hoiame, on paljudes eri maailmades.
Alati, kui mõni puu hukkub, kukub mul peast või habemest mõni karv... aga kui hukkub korraga liiga palju puid, võib mul kaduda käsi või jalg.
Kuid ärge muretsege. Niipea, kui noor mets asemele kasvab, saan ka mina oma jala tagasi. See kasvab koos metsaga.
Et kui inimesed tohutult palju metsa ja puid maha võtavad, teevad nad sulle haiget?
Õnneks ma valu ei tunne... ainult kurb on. Puude pärast, taimede pärast, loomade pärast ja inimeste pärast ka.

Mina sinu asemel oleksin inimeste peale päris vihane.
Paljud inimesed ei tea, mida nad teevad. Paljudel on selline haigus nagu ahnus.
Kas ahnus on siis haigus? Kas nagu nohu ja köha?
Hullem veel. Nohu ja köha on ninas ja kurgus, pealegi läheb see üle. Kuid ahnus sööb inimesel hinge ja enam lahti ei lase.
Ahnusesse nakatunud inimesed on lõpuks nagu surnud puud. Oksad küll liiguvad tuule käes, aga lehti seal enam ei kasva. Sellised ei saa tegelikult arugi, kui nad kurja teevad.
Minul hakkas ka nüüd nendest inimestest kahju.
No näed siis.

Oih!
Näe, öökull.
Kui te minuga metsas olete, näete rohkem loomi kui tavaliselt. Paljud neist tahavad minuga kohtuda.
Oih! Kas karu ka? Ja hunt? Ja metssiga?
Jaa, karu ja hunt ja metsa-notsu võivad ka tulla.
Oi, aga neid ma kardan!
Kardad? Kuidas see veel käib?
Kas sina pole siis kunagi kartnud?
Ei ole.

Kartmine on selline asi, et kõige-pealt on hästi hirmus, siis tulevad külma-värinad ja kananahk. Julgus kaob ära...
... ja tunned ainult hirmu.
Ah hirmu? Ei noh, hirmu ma tunnen küll, aga kana-nahka ja värinaid veel ei tea.
Nüüd sa, metsavana, räägid juba nagu meie vanaisa mingit vigurijuttu. Kuidas sa tunned hirmu, aga ei karda?
Nojah, mis siin keerulist või vigurit. Kui kedagi tunned, siis pole ju vaja teda karta.
Mina ei saa enam millestki aru.

Toit ei käi sul suhu, ahnus on hoopis haigus ja hirm on keegi? Kes?
Seda on keeruline seletada. Tulge, ma parem näitan.
Kuhu me läheme?
Minu maailma või siis minu loo sisse.
Kas see asub kaugel?
See asub siinsamas ja väga kaugel.
Jälle ei saa aru.
Vaadake seda tamme-puud!

Ma tean seda tamme. Vanaisa on meile seda näidanud. Ta ütles, et see on tema lemmikpuu.
Jaa, teie vanaisa tunneb asja. See on väga eriline puu. See on minu väravapuu.
Mis puu? Mida see väravapuu veel tähendab?
Väravapuu tähendab ust teie ja minu maailma vahel. Tegelikult saab tema kaudu paljudesse eri maailmadesse minna.
Aga kui keegi, kes on ahnuse-haigeks jäänud, selle puu maha raiub? Mis siis küll saab?
Ahnete eest on ta kaitstud. Esiteks, ilma hingeta ahne ei näegi seda puukest. Või siis näeb valesti. Ta võib siin näha vaid mädanenud kändu.

Küll siis on hea, et meie ahned pole.
Jaa, teie olete kahtlemata ahnuse-haigusest puutumata. Muidu ei näeks te ei mind ega väravapuud.
Nii. Vaadake nüüd siia. Vaadake seda lõhet puukoores.
Inhari, melhanum, mellow...
Ma ei saa midagi aru.
Ta räägib vist puuga.
Oh, vaata! Puukoores on valgusega pragu!
Jaa, näen. See läheb laiemaks.
Nonii, võime mina.

Ega see äkki ohtlik ei ole? Mis sa arvad?
Ei. Omavahel võin öelda, et ka teie vanaisa on mul kaks korda külas käinud.
Tundub natuke jahe, aga muidu pole tunda midagi.
Jahe valgus? Hea küll, lähme vaatame.
Jah!
Läheme helendava puu sisse metsavanale tema maailma järele... klassis ei usuks seda keegi.

Tere tulemast minu maailma!
Ja kas see sinine asjandus seal on meie maailm?
See on värav teie maailma. Ütlesin, et see on lähedal, aga samas ka kaugel.
Läbi värava on ainult üks samm, kuid ilma väravata oleks see miljonite kilomeetrite kaugusel, nagu teil öeldakse.
Siin on teist-moodi kui meie metsades.
Siin on väga teistmoodi kui meie maailmas.
Jaa, mõned asjad on siin tõesti teisiti kui teie juures.

Meil on siin rohkem metsa, rohkem puid ja põõsaid, putukaid, linde, loomi ja teisi olendeid.

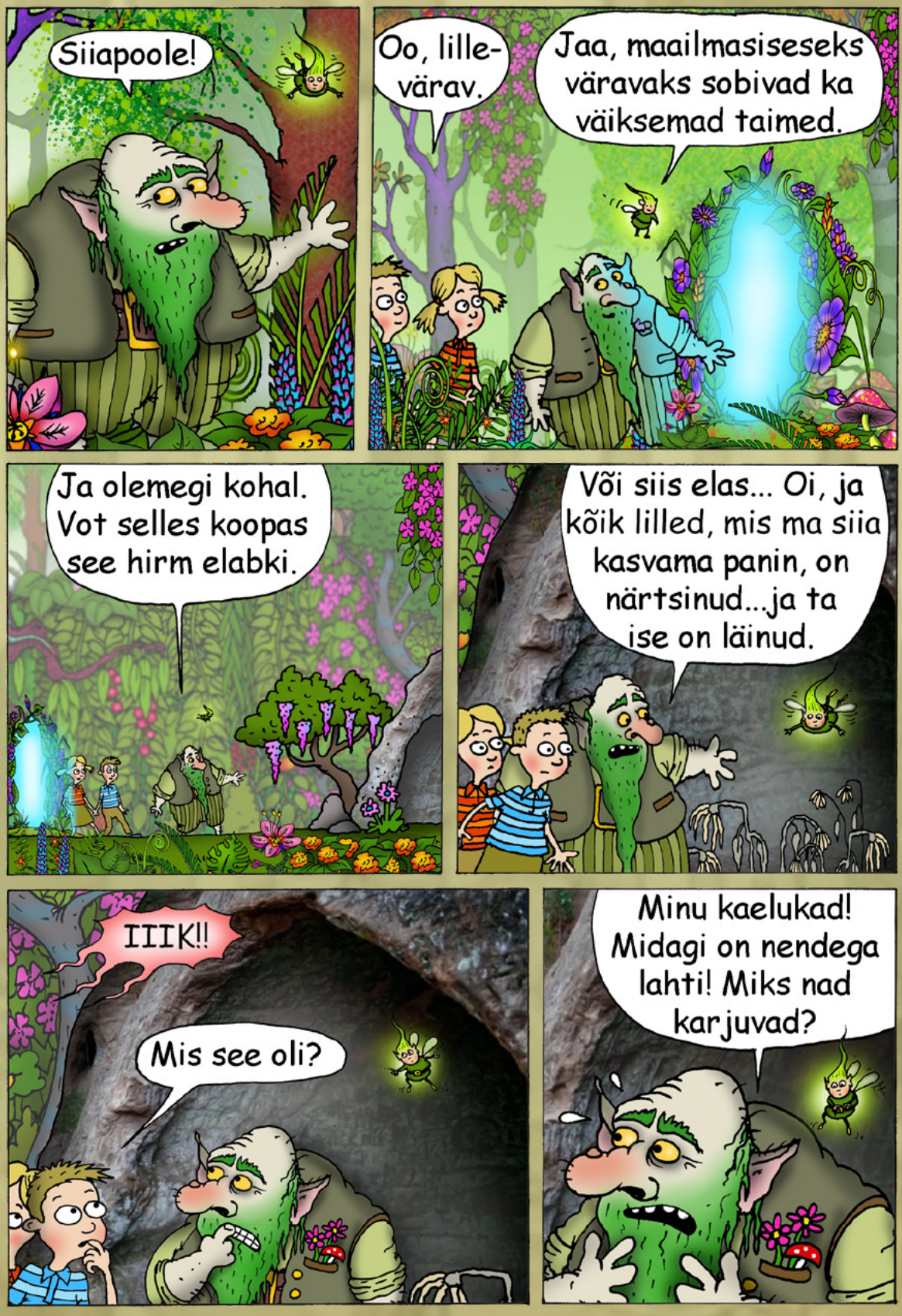

Oih! Kas mõni neist on ohtlik ka?
Meil ei ole siin ühtegi inimest. Seega kedagi ohtlikku siin olla ei saa.
Või kui sa mõtled, kas keegi võib sinule ohtlik olla, siis tea, meil siin ei söö keegi kedagi.
Oeh, kohe palju kergem hakkas.
Kuule, kas sa hakkasid jälle kartma, kui ma loomadest rääkisin?
Natuke küll.
Kas koos kananaha ja külma-värinaga?

See tuletab mulle meelde, et lubasin teile ju hirmu näidata,
Oi, kas ta on õudne?
Õudne on see, kes teeb õudseid asju.
Hirm ei tee meie juures küll midagi õudset.
Istub ühes väikeses koopas ja põhiliselt väriseb.
Kuulge, aga äkki on ka temal see kananahk ja külmavärin?

Uurime järele. Lähme siitkaudu.
Mina tunnen hirmu juba rohkem kui viissada aastat.
Nii kaua? No kui vana sa siis oled?
Seda on jälle keeruline öelda. Meil siin käib ka aeg teistmoodi kui teie juures.
Maa aastates olen oma kolm tuhat aastat metsavana olnud.

Ossa poiss! Nii palju?
Aga enne seda olin veel pikalt väike metsavaim.
Ja kas sa näe, palun väga.
Kus metsavaimust räägid, seal üks kohe platsis.
Noh, väikseke, mida sa tahad?
Oi, ta on nii nunnu!
Tasa! Ma kuulan!
Appi, see lendas sulle kõrva!
Siuh!
Plups!

Jaa, nii kuulen teda kõige paremini. Õigemini võiks öelda, et saan tema värsked teadmised otse kätte.
Mida?! Kas tõesti? No siis tuleb kohe minna.
Mis juhtus?
Olime just õigel teel.
Hirmuga on midagi juhtunud. Ei tea, kas on haigeks jäänud.
Ma tahtsin teile oma maailma küll pisut pikemalt näidata, aga nüüd läheme otseteed. Kasutame siseväravat, nii saame rutem.

Siiapoole!
Oo, lille-värav.
Jaa, maailmasiseseks väravaks sobivad ka väiksemad taimed.
Ja olemegi kohal. Vot selles koopas see hirm elabki.
Või siis elas... Oi, ja kõik lilled, mis ma siia kasvama panin, on närtsinud...ja ta ise on läinud.
IIIK!!
Mis see oli?
Minu kaelukad! Midagi on nendega lahti! Miks nad karjuvad?

Järele neile! Vaatame, mida annab teha.

Metsavana, ma vist tean milles asi. Mulle tundub, et keegi on su loomakesi hirmutanud. Nad kardavad.

Mida siis teha? Meil pole siin keegi varem kartnud. Ma ei tea, kuidas neid aidata.

Mina tean.

Kui mina väiksena midagi kartsin, võttis isa mind sülle, kallistas ja tegi pai ja ütles, et kõik saab korda.
Ah nii?

Kas su loomakesed kuulavad sind ja tulevad kohale, kui sa neid kutsud?

Tavaliselt küll.
Siis kutsu neid! Me hakkame neid kallistama ja silitama ja räägime nendega.
Tubli tüdruk! Sinust saaks hea metsavana.
Hii-ahh-ha-hooo!
Näe, tulevadki.

Rahu, rahu, kõik saab korda.
See töötab! Vaadake, nad ei värise enam ja nende värvitoon hakkab muutuma.
Vrrr, vrrrr.
Te meeldite neile. Sellist häält teevad nad siis, kui on väga rahul.
Paistab, et kaelukatega on nüüd kõik korras.
KIIKS!
Oi, ei!
Kas keegi on jälle hädas?
Paistab nii.

Terve parv lendkõrvikuid on ärevil.

Kas sa, metsavana, saad ka neid kõrvikuid enda juurde kutsuda?

Muidugi. Loomulikult saan.
Teeme siis nendega sama asja.

No nii, ajage käed sedasi laiali. Kohe ma vilistan nad kohale.

Vhüüüüüüt!

Appi, kui armsad nad on! Jaa, kullakesed, teiega saab kõik korda, kõik on hästi.

Paistab, et hakkavad juba rahunema.

See kõik on tore, aga mis siis, kui kõik minu maailma loomad on kartmist ja värinaid täis?

Loomad, linnud, putukad, kalad ja teised. Mul on neid miljoneid. Me ei jaksa ju kõiki neid sülle võtta ning silitada.

Sa ütlesid, metsavana, et selles maailmas ei söö keegi teisi ja seetõttu siin ei karda keegi kedagi?

Nii on see varem olnud küll.
Ja siis sa ütlesid, et sinu juures elas keegi hirm, kes kedagi ei hirmutanud?
No-jah.
Mulle paistab, et praegu on sinu maailma loomad nagu haigeks jäänud...
Mõtlen, äkki tuli koos meiega midagi meie maailmast siia? Mingi nakkus?
Vanais...
Prääts!!!!
Oota! Rahustan noklase.
Vanaisa rääkis, et paljud inimesed on hirmust ogaraks läinud. Üks kardab haigust, teine sõda, kolmas nälga ja naabri kassi.

Äkki see meie maailma hirm hiilis läbi väravapuu koos meiega siia, nakatas sinu hirmu ja nüüd hirmutavad koos siin kõiki?
Nrr...
Jaa... see võib nii olla... aga mida siis teha? Las ma mõtlen.
Ma tean. Kõige-pealt rahustame kogu siinse metsa maha.
Siis... ee... otsime üles hirmu. Selle minu tuttava.
Rahustame ka tema maha... ja siis vaatame, mis edasi saab.
Kuidas me kogu metsa rahustame? Kas võtame kogu täiega sülle ja teeme pai?
Sülle võtta ei jaksa, aga me anname oma paid ja kallid teist teed edasi.

Kuidas siis? Kas võtame kõik loomad ja putukad suurde ringi ja kõik võtavad käest kinni?
Noh, päris huvitav mõte, aga meil on üks teine võimalus veel.
Nii minu kui ka teie maailmas on kõik elav omavahel seotud.
Puud ja seened suudavad oma juurestiku ja niidistiku abil suhelda kogu maailmaga.
Üks neist on kõige suurem ja väärikam. Tema juured ulatuvad kilomeetrite sügavusele. Tema tarkus on tuhandeid aastaid vana, teda kuulavad kõik teised puud, loomad, linnud, kalad ja pisimutukad.
Mina kutsun teda ilmapuuks.

Siin ta on. See on natuke sarnane nende teie batoonikestega, mida te telefonideks nimetate. Sest, vaadake, temaga saab samuti sõnumeid saata. Igasse maailma otsa.
Ossa, kui suur!

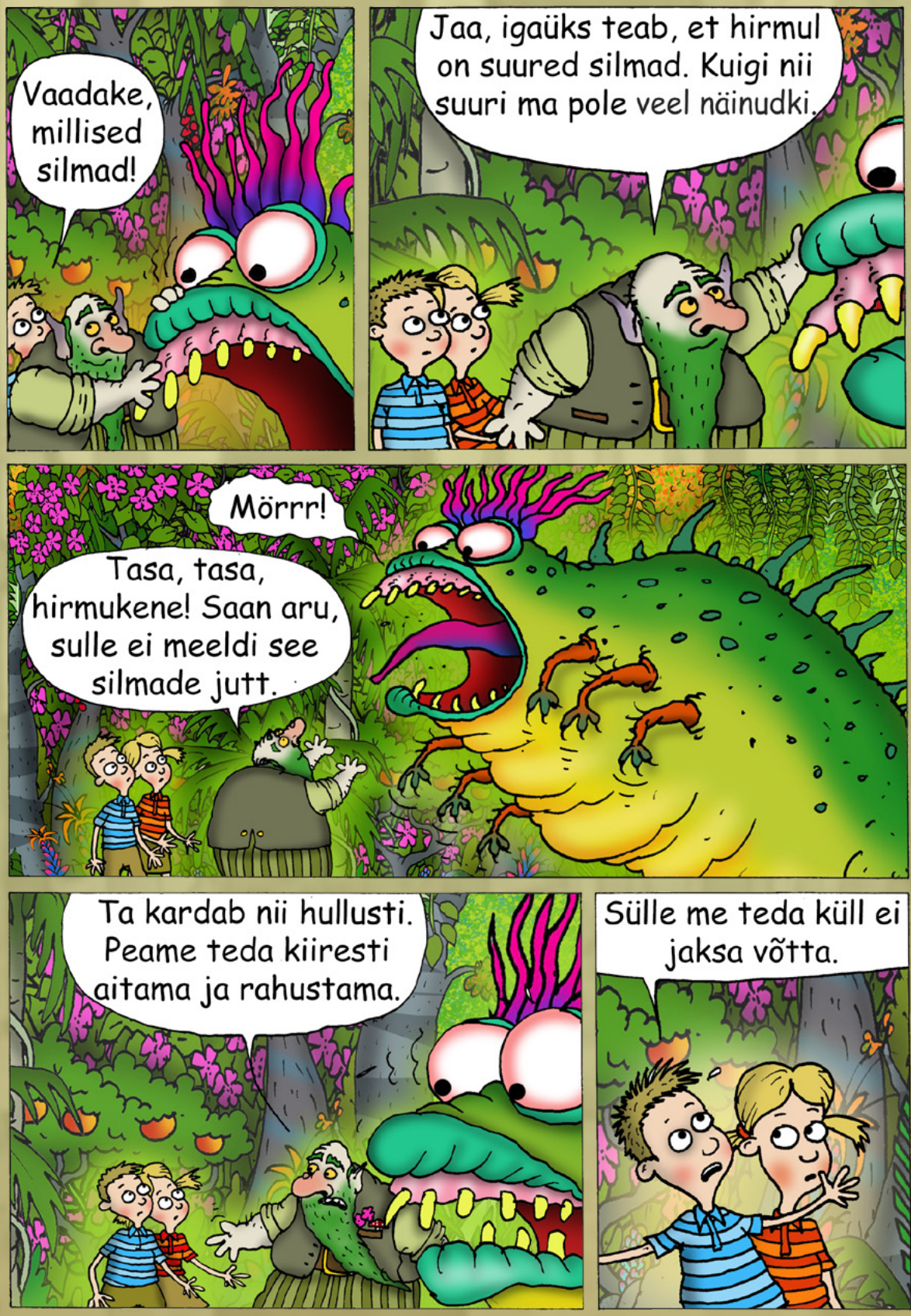

See käib nii.
Astud talle ligi, tervitad ja palud kogu maailmale ühe sõnumi saata
Kui ta on meid ära kuulanud, paneme käed vastu tüve ja ütleme, mis tarvis.
Kas olete valmis?
Jaa!
Kõik saab korda. Olge rahulikud.
Oih, ma tundsin, kuidas puust käis mingi jõnks läbi.
Mina ka.
See on märk sellest, et sõnum saadeti teele.
Äge!

Loodame, et nüüd kõik loomakesed rahunevad.
Noh, see kitseke paistab ju küll päris rahulik.
Oi, täiesti tavaline metskits!
Muidugi. Mul on siin paljude maailmade loomad ja taimed, teie maailma omad samuti.
Oi, siin on veel üks tore loomake.
Harilik harjas-mütakas.

No nii, ma juba tunnen, kuidas kõik on kohe palju rahulikumaks muutunud.
Jah, aga ikkagi, mida edasi teha?
Hirm on ju endiselt kadunud.
Nii tohutust metsast on teda vist päris keeruline ka otsida ja leida?
Kuid teate, mis? Me ei lähegi teda kohe otsima.
Mis?
Kuidas?
Proovime, ehk ta tuleb hoopis ise kohale.

Ma tean, et meie hirm armastab trummimängu. Proovime, kas see meeldib talle endiselt.
Sa võtsid selle oma taskust?! Kuidas see on võimalik?!
Jälle üks minu maailma rõõm. Taskud on mul väljast väikesed, seest suured.
Oh-hoo!
Nii äge!
Bumm!
Dumm!
Dumm!
Dumm!
Tumm!
Brum!
Mulle täitsa meeldib. Mina tuleksin küll selle peale kohale.
Tumm!
Dumm!
MÖRRRRRRR!!!!
Mis nüüd?!
See on vist tema?

Väga hea, trummime edasi. Vaatame, mis saab.
MÖRRRRRR!!!
Tuleb!
Drumm!
Bumm!
Ossa! See on...
Hirm.
Aga ta on mitu korda suurem kui enne!
Vaadake, kuidas ta väriseb! Kindlasti kardab, vaeseke.
Aga kananahka ma veel ei näe. On veel lootust.

Vaadake, millised silmad!
Jaa, igaüks teab, et hirmul on suured silmad. Kuigi nii suuri ma pole veel näinudki.
Mörrr!
Tasa, tasa, hirmukene! Saan aru, sulle ei meeldi see silmade jutt.
Ta kardab nii hullusti. Peame teda kiiresti aitama ja rahustama.
Sülle me teda küll ei jaksa võtta.

Mis siis! Kaelukaid me ka ju sülle ei võtnud.
Aga ta on nii suur... ja natuke hirmus ka.
Aga ta vajab abi!
Nii et paneme aga käed külge ja aitame teda.
Kõik saab korda, hirmuke. Ära karda.
Vaadake, ta hakkab kahanema...ta ei värise enam nii palju.
Jaa.
Kõik saab korda, kas kuuled.

Ta on juba nii väike, et mahub mulle sülle ära.
Paar minutit hiljem
Ja enam ei värise.
Kus ma olen?
Sa oled ühe väga vapra tüdruku süles, hirmuke.
Mis vahepeal juhtus? Ma ei mäleta midagi.
Seda juhtub ikka, et kui vahepeal hirm liiga suureks läheb, siis hiljem ei mäleta, mis juhtus.
Sa olid vahepeal natuke haige.

Aga nüüd on kõik jälle hästi.
Jaa, ma mäletan, et mul olid külmavärinad ja kole oli olla...
Ja kuidas ma terveks sain? Kas keegi teist on arst?
Keegi meist oli väga vapper.
Tuleb välja, et hirmu ravimiseks pole vaja muud kui natuke vaprust, pisut tarkust, headust ja kaastunnet.

See on nii lihtne?!
Kui ma esmaspäeval kooli lähen, õpetan seda kõigile sõpradele.
Mina ka.
Väga hea. Ja kui saate, õpetage seda ka täiskasvanutele.
Kas siis suured inimesed ei tea seda?
Mõned teavad. Nagu näiteks teie vanaisa. Aga paljud ei tea või on unustanud.
Eriti need, keda on liiga kaua hirmutatud.

Oodake korraks! Tasa!
Mida sa kuulad?
Ma kuulasin korraks teie maailma.
Kuidas?
See on selline metsavanade värk. Puud ja põõsad, taimed ja seened annavad infot edasi, nagu teil öeldakse.
Ja kuna teie olete praegu minuga, siis jagati mulle just teiega seotud teadmist.
Teie emale tundub, et ta pole teid juba ammu näinud... ja teie vanaema hakkab õunakooki lahti lõikama.

Vanaema õunakook! Oi, selle peale ma ei mõelnudki. Peame siis ju minema hakkama.
Ma arvan küll, et aeg on minna.
Otsime ühe väravapuu?
Kui täpne olla, siis läheme ikka ühe kindla väravapuu juurde.
Jah, mul on neid väravaid mitu, aga iga suvaline väravapuu ei vii teid oma maailma tagasi.
Näiteks ka see puu on värav, aga hoopis võõrasse maailma.
Kas me võime korraks ka sinna piiluda?

Olgu...
Inhari, melhanum, mellow...
Astume siis korraks sinna sisse.

Oih! Mis selle maailmaga on juhtunud?

Mäletate, ma rääkisin teile ahnusest?

Palju aastaid tagasi haigestus selle maailma rahvas väga raskesti ahnusesse.

Nad hävitasid oma metsad, hävitasid loomad ja linnud. Nad rikkusid vee ja õhu ning lõpuks hävinesid ka ise.

Päris õudne. Mis sellest maailmast edasi saab?
Ma tahan siit ära.
Jah, lähme.

Aga maailm paraneb. Loodus tuleb tagasi. Siin-seal paistab juba natuke rohelist ja olen pisut ka vihma näinud.

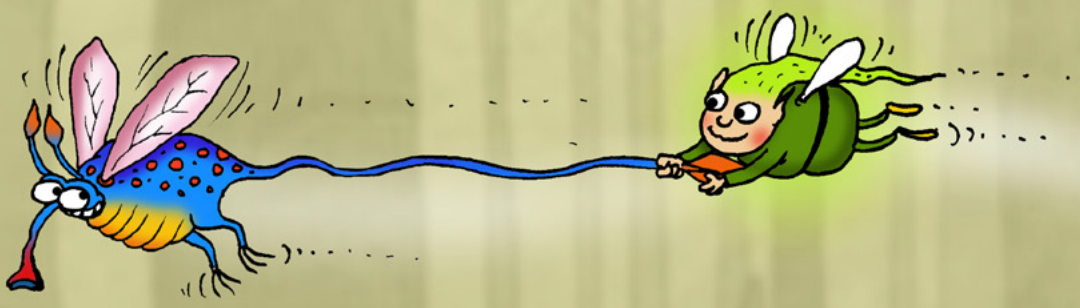

Kuid rahvas, kes oma maa ja looduse hävitas, on läinud.
Kas meie maailmaga võib minna samamoodi? Meilgi on paljud ahnusesse haigestunud.
Teie maailmal läheb paremini. Nägin täna teie vaprust, tarkust ja südameheadust.
Kui selliseid lapsi kasvab teie maailmas teisigi, saate jagu nii hirmu- kui ka ahnusehaigusest.
Nii, olemegi nüüd õige väravapuu juures. Teid juba oodatakse.
Palun andke see seeme minu poolt oma vana-isale. Lubasin talle juba ammu ühe ilusa puu kinkida.

Aitäh, metsavana, et sa meid oma maailma kutsusid!
Minul oli teiega väga tore. Aitasite mu maailma päästa.
Iiks!
Minul oli ka tore.
Tsau, hirmuke, ära siis rohkem midagi karda!
Ja ongi meie vanaisa ja vanaema kodumets. Küll see käis kähku.
Kas jookseme?
Muidugi. Kuulsid ju küll, et vanaema lõikas kooki.

Noh, kust teie siis sellise jooksuga tulete?
Käisime metsas ja suure kivi juures ja metsavanal külas.
Metsavanal? Kas mõtlesite selle ise välja või on see mingi telefonimängu tegelane?
Mõtlesime välja? Kas võis juhtuda, et jäime kivi peal magama ja nägime seda kõike unes?
Jaa, kindlasti nägime unes ja mõtlesime kõik välja. Ja selle mõtlesime ka välja...
Või siis keegi palus vanaisale selle seemne edasi anda?
Ossa!

Paistab, et see lugu sai nüüd läbi.
Aga ärge kartke, neid on veel. Terve raamatukogu on lugusid täis.

Meie maailmast on võimalik astuda teistesse,
veidratesse maailmadesse, kui leiad vaid värava.

Metsavana teab neid väravaid ning kui Laura ja
Martin temaga kohtuvad, saavad ka lapsed
neid kummalisi paiku külastada.

ISBN 978-9916-9525-4-2